

te bekijken, krijgt toegang tot het programma via de diensten van TVC.

TVC maakt gebruik van vier groepen servers om de televisieprogramma's ter beschikking te stellen. Dit zorgt er uiteindelijk voor dat een individueel gegevenspakket (het aangevraagde kanaal) enkel naar een individuele gebruiker wordt verstuurd, en dus niet naar een groep gebruikers.

TVC financiert haar diensten door middel van reclame.

De televisieomroepen waren van mening dat de hierboven beschreven diensten van TVC een inbreuk vormden op hun auteursrechten en een verboden mededeling aan het publiek uitmaakten in de zin van artikel 3, 1. richtlijn 2001/29.

Het Hof van Justitie oordeelt in zijn arrest dat de toestemming van de auteur in principe vereist is voor elke doorgifte of wederdoorgifte van een werk waarbij een specifieke technische werkwijze wordt gebruikt.

Dit wordt volgens het Hof bevestigd door de artikelen 2 en 8 van richtlijn 93/83, op grond waarvan een nieuwe toestemming is vereist voor een gelijktijdige, ongewijzigde en integrale doorgifte, per satelliet of kabel, van een eerste uitzending van radio- of televisieprogramma's die beschermde werken bevatten, ook al konden deze uitzendingen in hun ontvangstgebied reeds worden ontvangen via andere technische werkwijzen, zoals via radiogolven van grondnetwerken.

Aangezien een beschikbaarstelling van de werken via wederdoorgifte op Internet van een via zendmasten uitgezonden televisie-uitzending gebeurt volgens een specifieke technische werkwijze die verschilt van de werkwijze voor de oorspronkelijke mededeling, moet zij worden beschouwd als een 'mededeling' in de zin van artikel 3, 1. van richtlijn 2001/29. Bijgevolg kan een dergelijke wederdoorgifte niet gebeuren zonder de toestemming van de auteurs van de wederdoorgegeven werken wanneer zij aan het publiek worden medege-deeld.

Het Hof onderzoekt daarnaast of er sprake is van een mededeling aan een 'publiek'. Het Hof herhaalt op dit punt wat er reeds in het arrest *Rafael Hoteles* werd uiteengezet, nl. dat onder 'publiek' een onbepaald aantal potentiële kijkers begrepen dient te worden. Of deze kijker via een één-op-één-verbinding toegang tot de uitzending krijgt, is hiervoor irrelevant.

Om een wederdoorgifte als 'mededeling' te kwalificeren is het niet bepalend of er een winstoogmerk is.

Het is tot slot van geen tel of de wederdoorgifte gebeurt door een onderneming die rechtstreeks concurreert met de oorspronkelijke omroeporganisaties.

6. INSOLVENTIE/INSOLVABILITÉ

*Arie Van Hoe*⁷

Wetgeving/Législation

Wetsvoorstel tot instelling, in het kader van maatschappelijk verantwoord ondernemen, van de vergoeding naar billijkheid voor aangerichte ernstige en abnormale verstoring, *Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2722/001*

INSOLVENTIE – ALGEMEEN

Wetsvoorstel – Maatschappelijk verantwoord ondernemen – Foutloze aansprakelijkheid

INSOLVABILITE – GENERALITES

Proposition de loi – Entreprendre de manière socialement responsable – Responsabilité sans faute

Het wetsvoorstel beoogt een *hard law*-invulling te geven aan het maatschappelijk verantwoord ondernemen. Naar analogie met de door het Hof van Cassatie ontwikkelde evenwichtsleer inzake burenhinder wordt een foutloze aansprakelijkheid vooropgesteld in geval van "ernstige en abnormale verstoring van de economie, de maatschappij of het milieu", die verplicht tot een "billijk herstel" van de veroorzaakte schade (art. 2). Deze regeling doet geen afbreuk aan andere aansprakelijkheidsgronden (art. 3). Alleen de Federale Staat en de deelgebieden zijn bevoegd om, elk voor hun deel, en binnen een termijn van tien jaar na ontstaan van de verstoring, schadeloosstelling te eisen (art. 4), waarbij de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde bevoegd zijn om de verstoring naar billijkheid vast te stellen (art. 5). De vooropgestelde regeling wordt onder meer geflankeerd door de mogelijkheid tot inschrijving van een hypotheek op de onroerende vaste activa van de betrokken onderneming (art. 6) en een met de faillissementswet vergelijkbare verdachte periode (art. 7).

Artikel 45 van de wet van 14 januari 2013 houdende diverse bepalingen inzake werklastvermindering binnen justitie

VOORRECHTEN

Bijzondere voorrechten – Niet-betaalde verkoper – Verkoper van bedrijfsuitrusting – Afschaffing publiciteitsvereiste

PRIVILEGES

Privilèges spéciaux – Vendeur impayé – Vendeur de matériel d'équipement professionnel – Suppression de l'exigence de publicité

Ten bate van de verkoper van bedrijfsuitrusting bestaat een versterkt voorrecht (art. 20, 5° Hyp.W.). Dit versterkt voorrecht beschermt de onbetaalde verkoper

⁷ Assistent UA.

tegen de onroerendmaking door bestemming of incorporatie van de bedrijfsuitrusting. Deze bescherming was afhankelijk gesteld van de neerlegging binnen vijftien dagen na de levering van een door de verkoper eensluidend verklaard afschrift van de al dan niet aanvaarde factuur of van elke andere akte waaruit de verkoop blijkt, op de griffie van de rechtbank van koophandel van het arrondissement waarin de schuldenaar zijn woonplaats of, bij gebreke hiervan, zijn verblijfplaats heeft. Deze publiciteit gold ter bescherming van het onroerend krediet.

Artikel 45 van de wet van 14 januari 2013 houdende diverse bepalingen inzake werklastermindering binnen justitie (*BS* 1 maart 2013, p. 12.945) schaft dit publiciteitsvereiste af. Het versterkt voorrecht van de onbetaalde verkoper wordt aldus niet langer afhankelijk gesteld van de (tijdige) neerlegging van de factuur. De nieuwe regeling treedt in werking op 1 september 2013, of op een eerder door de Koning te bepalen datum.

Wetsvoorstel tot instelling van een zogenaamde ‘opveringstoelage’ voor zelfstandigen in moeilijkheden, Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2693/001

INSOLVENTIE

Algemeen – Wetsvoorstel – Voorkoming faillissement – Zelfstandigen in moeilijkheden

INSOLVABILITE

Généralités – Proposition de loi – Prévention de la faillite – Indépendants en difficultés

Het wetsvoorstel beoogt te voorzien in een tijdelijke financiële steun om zelfstandigen met economische en financiële problemen te helpen om een faillissement te voorkomen, alsook om zich te reorganiseren en aldus uit het slop te geraken.

Het wetsvoorstel richt zich op de ‘zelfstandige in moeilijkheden’ (art. 2). Voor dergelijke ‘zelfstandige in moeilijkheden’ wordt voorzien in een zgn. ‘opveringstoelage’ ten belope van 700 EUR (art. 3). De opveringstoelage is beperkt in de tijd, met een maximum van negen maanden. De opveringstoelage kan niet voorzien worden tijdens de eerste drie bedrijfsjaren van de zelfstandige (art. 4). Om van de opveringstoelage te kunnen genieten moet de zelfstandige een aanvraag indienen bij het RSVZ, het bewijs leveren dat hij zich door een ‘begeleidingsstructuur’ laat begeleiden, en moet het RSVZ erkennen dat de aanvrager in moeilijkheden verkeert (art. 5).

Wetsvoorstel tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997, Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2669/001

FAILLISSEMENT

Gevolgen – Personen – Wetsvoorstel – Kosteloze persoonlijke zekerheid – Formaliteiten

FAILLITE

Effets – Personnes – Proposition de loi – Sûreté personnelle à titre gratuit – Formalités

Het wetsvoorstel strekt ertoe enkele wijzigingen aan te brengen in de regeling tot bevrijding van de natuurlijke personen die zich kosteloos persoonlijk zeker hebben gesteld voor de gefailleerde. In het bijzonder strekt het wetsvoorstel ertoe om de verklaring (bedoeld in art. 72bis, art. 72ter en art. 80 Fail.W.) ter vervangen door een *verzoekschrift*. De kopie van de laatste aangifte in de personenbelasting zou vervangen worden door een kopie van de laatste *aanslag* in de personenbelasting. Op deze wijze zou aan enkele praktische problemen bij de toepassing van deze regeling tegemoet gekomen worden.

Rechtspraak/Jurisprudence

Grondwettelijk Hof 28 februari 2013

Zaak: 24/2013

CONTINUÏTEIT VAN ONDERNEMINGEN

Algemene bepalingen

CONTINUITÉ DES ENTREPRISES

Dispositions générales

De WCO is onder meer van toepassing op de landbouwvennootschap bepaald in artikel 2, § 3 W.Venn. De landbouwer-natuurlijke persoon werd van het toepassingsgebied van de WCO uitgesloten (zie hierover: TISON, M. “De Wet Continuïteit Ondernemingen: het portaal naar een nieuw insolventierecht?” in *Liber Spei et Amicitiae Ivan Verougstraete*, Brussel, Larcier, 2011, (379) 379-383). Aan het Grondwettelijk Hof werd de verenigbaarheid van deze uitsluiting met de artikelen 10-11 van de Grondwet voorgelegd, waarbij de situatie van de landbouwer-natuurlijke persoon werd afgezet t.o.v. (i) de landbouwer die zijn beroepsactiviteit uitoefent in het kader van een landbouwvennootschap of een burgerlijke vennootschap met handelsvorm en (ii) de handelaar-natuurlijke persoon.

De situatie van de landbouwer-natuurlijke persoon onderscheidt zich van de landbouwer die zijn beroepsactiviteit uitoefent in het kader van een landbouwvennootschap of een burgerlijke vennootschap met handelsvorm, door de afwezigheid van een afgescheiden vermogen. Dit objectief criterium verantwoordt de uitsluiting van de landbouwer-natuurlijke persoon van het toepassingsgebied van de WCO evenwel niet, aangezien ook de handelaar-natuurlijke persoon niet over een afgescheiden vermogen beschikt.

Het onderscheid tussen de landbouwer-natuurlijke persoon en de handelaar-natuurlijke persoon berust op de kwalificatie van bepaalde verrichtingen als daden van koophandel. Uit de toepassing van de WCO op landbouw-